

DANCE VIEW TIME

Washington, 7 de junio de 2009

Nous vents d'Espanya

"Sense fi" i "Conquassabit"

Gelabert Azzopardi Companyia de Dansa

Lang Theater

Atlas Performing Arts Center

Washington, DC

6 de juny de 2009

per George Jackson

copyright 2009 by GJ

Sense ni tan sols una castanyola o un taloneig a la vista, ni el rastre més lleu del manierisme de Nacho Duato, la companyia de Cesc Gelabert i Lydia Azzopardi ha arribat des de Barcelona* per oferir-nos una visió nova de la dansa a Espanya. La composició d'aquest petit grup** no és l'habitual: al voltant de dos terços dels membres són homes i només un sol ballarí fa temps que va deixar de ser jove: el director de la companyia, professor i coreògraf Gelabert. La dansa és contemporània en el sentit que té un acabat informal i un vocabulari eclèctic, però és dansa. Té cadència i forma, i no únicament el prosaic moviment comú a gran part de la "dansa" europea. Aquesta companyia té un ple domini de l'energia, la fermesa i els contorns definits. Gelabert no s'avergonyeix de demostrar aquests assoliments i ho ha fet en dues obres ben diferents. El vestuari de la codirectora Azzopardi l'ha ajudat a individualitzar els ballarins fins i tot quan actuaven com un cos de ball. Quina dissenyadora tan democràticament elegant!

"Conquassabit", la segona part del programa, crida singularment l'atenció. Gelabert ens duu a l'exterior per representar les tres fases d'un huracà: el front d'atac del remolí que pot absorbir o destruir, després la quietud de l'ull de l'huracà, i, per acabar, la cua de la tempesta, que sense miraments expulsa o s'emporta tot el que s'havia empassat. Amb una astuta selecció de música instrumental i vocal de Handel, el coreògraf construeix *crescendos* de voltes, girs i quasi vols. Una força de la natura es desferma a l'escenari, però Gelabert també hi insereix moments representatius de les passions humanes. Mentre els ballarins es creuen girant como ràfegues de vent, un d'ells, o més d'un, es materialitzen un instant com cossos mortals que revelen les seves vulnerabilitats com a éssers eròtics, cruels o espantats. Aquest commovedor terbolí requereix un repartiment de només 8 membres.

El mateix Gelabert és l'ull de l'huracà. Porta el cap rapat (característic en altre temps de Harald Kreutzberg, però força comú als nostres dies). Anava abillat amb un cenyit vestit negre de vellut que deixava entreveure el coll d'una camisa de color vermell sang. Transmetia una imatge intensa fins quan no estava en moviment. L'acció era deliberada i consistia en un moviment de pantomima (principalment gestual) i dansa (equilibri, centrat i col·locació). Hi va haver passatges en solitari, però també parts amb un cos de ball. Els altres ballarins utilitzaven les gesticulacions i configuracions de tors del solista, però li passaven al costat amb curses i salts. L'ens situat dins el cor de l'huracà s'acaba convertint en un mal auguri i, de forma similar a la Mort de "La taula verda" de Jooss, és molt probable que romanguí molt temps en el record dels espectadors.

"Sense fi", la primera part del programa, es descriu com "un viatge interior", en bona part lent. Com a viatge, realment no arribava enlloc, des del punt de partida, tot i que tenia cicles que indubtablement s'intensificaven, per després desintegrar-se. Aquesta dansa sembla un somni o, almenys, un somieig. La música de Pascal Comelade és tan eclèctica com el moviment de Gelabert. El so és electrònic o instrumental i, de vegades, natural, però no conforma un llenguatge tan coherent com la coreografia. Aquí alguns aspectes de la tècnica de la companyia resultaven més aparents que en l'obra de l'huracà. L'entrenament de ballet era palès i Gelabert va fer servir, en particular, la línia estirada de les tres dones (Julia Cortés, Virginia Gimeno i Manon Greiner). Els homes*** semblaven representar tipus de noble caràcter / *demi-caractère*.

A primera vista, podria semblar com si s'hagués deixat els ballarins que triessin el vestuari. Tanmateix, després es nota que van coordinats i que cada individu té un aspecte inconfusiblement diferent però correcte. Això implica la presència d'un ull extern, indubtablement el d'Azzopardi. A "Conquassabit", el negre era el color dominant. No sols contrastava amb el vermell sang en un cas, sinó també amb alguns tons de blanc i, per descomptat, de color de carn. Les diverses peces de vestuari feien totes l'efecte de revelar les anatomies. A "Sense fi", un era menys conscient dels colors i del tall i més de la sensació d'estat d'ànim canviant que transmetia el vestuari.

No m'hauria fet res mirar una tercera peça de Gelabert, Azzopardi i companyia.

---

* La companyia és resident al Teatre Lliure de Barcelona.

** El programa esmenta 10 "intèrprets". Jo en vaig comptar 9 en totes dues peces.

*** Els homes (joves) segons el programa eren: Roberto Gómez, Romain Guion, Elia López, Salvador Masclans, Alberto Pineda i Charles Washington.